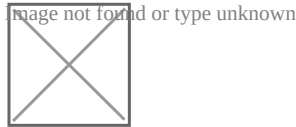
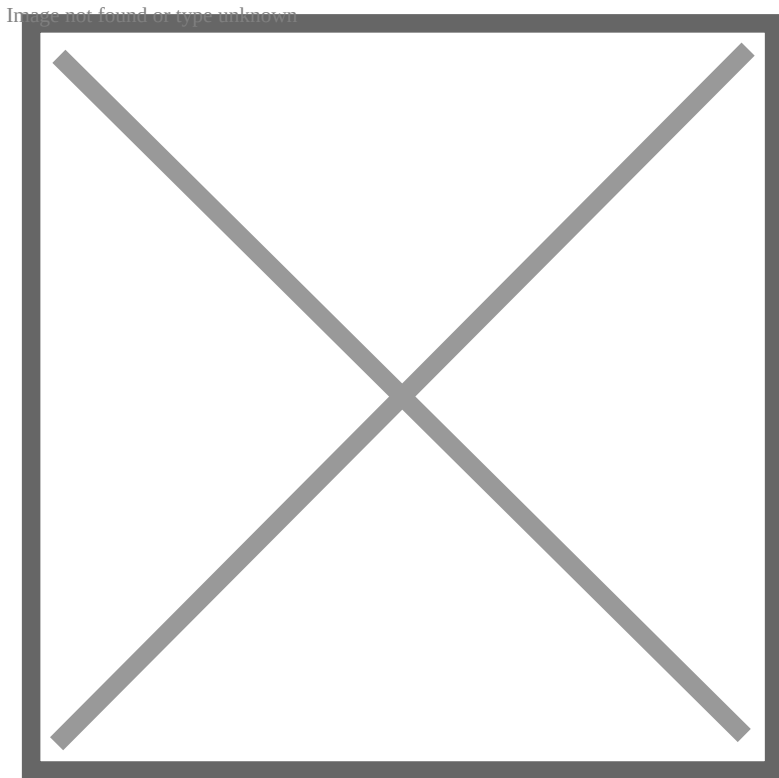

Ευσέβιος Γιαννακάκης, ο πολυχαρισματώχος (1910 - 19/6/1995) - Εισαγωγικά

/ [Πεμπτούσία](#)

Ο π. Ευσέβιος κατά κόσμον Αντώνιος Γιαννακάκης γεννήθηκε το 1910 στο Γεωργίτσι της Σπάρτης και ήταν το έκτο από τα οκτώ παιδιά της οικογένειας του Ηλία και της Χριστούλας Γιαννακάκη. Άνθρωποι πιστοί και πολύ ευλαβείς ανέθρεψαν τα παιδιά τους εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου.

Από μικρός ο Αντώνης ήταν παιδί υπάκουο, πονετικό, «χαριτωμένο». «Ψυχοπόνια μου» τον αποκαλούσε η μάνα του για την ευσπλαγχνική καρδιά του. Ήταν πολύ εγκρατής από μικρός, και άδολος. Ήταν παιδί καλοπροαίρετο. Δεν κούραζε κανέναν. Όταν όμως το απαιτούσε η περίσταση, γινόταν πολύ μαχητικός. Κάποτε πήγε με το θείο του στο βουνό να κόψουν ξύλα. Θα ήταν τότε δέκα ετών. Άκουσε κάποια στιγμή εκεί κοντά έναν άλλο ξυλοκόπο να βλασφημεί τα θεία. Τότε στην καρδιά του μικρού παιδιού φούντωσε η ιερή αγανάκτηση. «Ακούς εκεί, να βρίζει το Χριστό μας, την Παναγία μας!» Με έντονο και αυστηρό ύφος παρατήρησε τον

μεγαλύτερο του. Εκείνος δεν μίλησε καθόλου, μάλλον ντράπηκε πού τον παρατήρησε τόσο αυστηρά ένα μικρό παιδί. Μετά ο θεός του έλεγε και ξανάλεγε στον κύρ Ηλία: «Μωρέ, να δεις επίθεση ο Αντωνάκης!». Και καμάρωνε ο πατέρας για το θείο ζήλο πού είχε στην καρδιά του ο μικρός του γιός.

Αγαπούσε πολύ την εκκλησία και τις ακολουθίες της. Μια Κυριακή πού πήγαινε στην εκκλησία -θά ήταν τότε δέκα έως ένδεκα ετών- λίγο πιο πάνω από το σπίτι του, στο σταυροδρόμι συνάντησε έναν άγνωστο νέο, επιβλητικό και ασκητικό. Τον κοίταξε με σοβαρότητα και αγάπη και του είπε: «Πρόσεχε, Αντώνη, παιδί μου. Δυο δρόμοι υπάρχουν στη ζωή. Ο ένας με τους χορούς, τις διασκεδάσεις, την κοσμική ζωή, πού οδηγεί στην απώλεια. Ο άλλος με τη σεμνή, την ηθική ζωή, πού αρέσει στον Θεό». Ο Αντώνης γεμάτος από συγκίνηση αλλά και απορία, συνέχισε το δρόμο του προς την εκκλησία. Μπήκε και στάθηκε μπροστά, όπως συνήθιζε. Καθώς κοίταξε την εικόνα του Τιμίου Προδρόμου στο τέμπλο, αναγνώρισε με έκπληξη και δέος τον νέο πού είχε πριν από λίγο δει στο σταυροδρόμι. Ή συνάντηση αυτή ήταν καθοριστική για την περαιτέρω πορεία της ζωής του. Από τότε η αγαθή ψυχή του αλλοιώθηκε ακόμη περισσότερο από τη θεία Χάρη, πού τον επεσκίαζε.

Όταν τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο, ακούραστος εργαζόταν σκληρά στα χωράφια του πατέρα του και τα κατάφερνε πολύ καλά σε όλες τις γεωργικές εργασίες. Φόρτωνε το ζώο με τα προϊόντα τους και περπατούσε όλη τη νύχτα, για να φθάσει το πρωί στη Σπάρτη και να τα πουλήσει. «Ο αγωνιστής μου» συνήθιζε να λέει γι' αυτόν η μητέρα του.

* * *

Δεκαεπτά ετών φεύγει από το χωριό με την ευχή των γονέων του, και έρχεται στην Αθήνα για να εργασθεί. Αρχικά εργάσθηκε στο εργοστάσιο ποτοποιίας του αδελφού της μητέρας του.

Εκεί κάποιος συνάδελφος του του μίλησε για τον π. Ιγνάτιο Κολιόπουλο, εφημέριο στον Ιερό Ναό της Χρυσοσπηλιώτισσας, και ιδρυτικό μέλος της αδελφότητας θεολόγων η «Ζωή», άγιο Ιερομόναχο, τον όποιο ο Αντώνης είχε έκτοτε Πνευματικό του. Πήγαινε συχνά και τον έβρισκε. Τον ευλαβείτο πολύ και έκανε απόλυτη υπακοή στις συμβουλές του. Ζούσε την πνευματική ζωή με πολλή φλόγα. Ήταν σεμνός, αυστηρός στον εαυτό του και προσεκτικός στη ζωή του.

Στην εργασία του ήταν υποδειγματικός. Πρόθυμος, εργατικός, ευγενικός, ακέραιος. Σέρβιρε τους πελάτες, αλλά εκείνος ούτε κάν δοκίμαζε.

Ήταν πολύ φιλακόλουθος. Την Κυριακή το πρωί πριν ακόμη ξημερώσει, ξεκινούσε από το Κουκάκι πού έμενε, και πήγαινε με τα πόδια στη Χρυσοσπηλιώτισσα, στην

όδο Αιόλου, όπου λειτουργούσε και μιλούσε ο π. Ιγνάτιος. Ήθελε να προλάβει ν' ακούσει τον Εξάψαλμο. Ρουφούσε κυριολεκτικά τα δυνατά και πρακτικά κηρύγματα του π. Ιγνατίου. Το απόγευμα έτρεχε στη Μητρόπολη να ακούσει το κήρυγμα του π. Σεραφείμ Παπακώστα... .

Πέρα από την προσωπική πνευματική καλλιέργεια εις βάθος -μέ τον εκκλησιασμό, τη μυστηριακή ζωή, την ακρόαση κηρυγμάτων, τη μελέτη πνευματικών βιβλίων- οι νέοι εκείνοι εργάζονταν και ιεραποστολικά στα νοσοκομεία και στα κατηχητικά σχολεία... .

Δεν είναι τυχαίο ότι από την παρέα εκείνη των εργαζομένων οι δεκατρείς από τους δεκαέξι έγιναν άξιοι κληρικοί -αρχιερείς, ηγούμενοι, ιερομόναχοι, έγγαμοι ιερείς.

«Κοσμοκαλόγερε»! Του φώναξε κάποιος περνώντας έξω από το μαγαζί ένα απόγευμα. Και κείνος όχι μόνο δεν πειράχτηκε, αλλά ένιωσε πολλή χαρά γι' αυτό.

Ο Αντώνιος είχε επιλέξει τον εν Χριστώ άγαμο βίο. Δεν τολμούσε όμως ούτε να σκεφθεί την Ιερωσύνη. Πίστευε ότι δεν είναι άξιος γι' αυτήν.

Μια μέρα τον κάλεσε ο π. Σεραφείμ Παπακώστας και του μίλησε για την Ιερωσύνη. Είχε ακούσει από τον π. Ιγνάτιο τα καλύτερα λόγια για τον Αντώνη.

* * *

Μεσολάβησε όμως ο πόλεμος του 1940. Επιστρατεύθηκε και ο Αντώνης. Έκανε θερμή προσευχή να τον τοποθετήσουν σε τομέα πού δεν θα χρειαζόταν να πάρει όπλο, για να μπορέσει αργότερα να γίνει ιερέας. Και ο Θεός τον άκουσε και τον διαφύλαξε. Ως λοχίας στους μεταγωγείς και αργότερα ως επιλοχίας της πυροβολαρχίας, πρόσφερε τον εαυτό του με υποδειγματική συνέπεια και αυταπάρνηση στο καθήκον του, με πνευματικότητα και καλωσύνη στους συστρατιώτες του.

Έξη μήνες στο μέτωπο. Προσεύχεται αδιάλειπτα και επιποθεί τη συμμετοχή στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Κάθε Κυριακή περπατούσε πολλά χιλιόμετρα πάνω στα Αλβανικά βουνά -άφού έπαιρνε πρώτα άδεια από το λοχαγό του- αναζητώντας στο πλησιέστερο χωριό Εκκλησία για να λειτουργηθεί και να κοινωνήσει.

Κάποια μέρα μέσα στη φωτιά του πολέμου κι ενώ γύρω του χάλαγε ο κόσμος από τους όλμους και τα μυδράλια, γονατιστός σε μια χαράδρα έκανε θερμή προσευχή. «Κύριε, αν θέλεις να εργασθώ στην Εκκλησία Σου, φύλαξε με... Αν με σώσεις, δεν

θα παραμείνω ως υπάλληλος... δεν θα σταθώ ούτε στιγμή. Θα εργασθώ με όλες μου τις δυνάμεις στο δικό Σου Αμπελώνα».

Ο Θεός τον αξίωσε να επιστρέψει και να ανακοινώσει στον Πνευματικό του π. Πολύκαρπο Ανδρώνη, διάδοχο του π. Ιγνατίου, τον πόθο του και την υπόσχεση του για ολοκληρωτική αφιέρωση. Εκείνος του συνέστησε να πάει στην Ιερά Μονή της Αγίας Λαύρας, υποτακτικός στο Γέροντα Σεραφείμ Ρηγόπουλο, Προηγούμενο της Μονής. «Παιδί μου, μήπως θέλεις να πάς πρώτα να δεις, να δοκιμάσεις αν σου αρέσει;» του είπε ο π. Πολύκαρπος. «Εφόσον μου το λέτε εσείς να πάω στην Αγία Λαύρα, εκεί θα πάω», απάντησε ο Αντώνης, χωρίς δισταγμό. Ο Πνευματικός θαύμασε την ταπείνωση και την υπακοή του νέου, και τον ευλόγησε.

Δεν στάθηκε καθόλου στις δελεαστικές προτάσεις του προϊσταμένου του: «τό μαγαζί δικό σου. Μή φύγεις». Ούτε στις ειρωνείες γνωστών και συγγενών: «πάει αυτός τρελλάθηκε! Ν' αφήνει τέτοια καλή εργασία και να πηγαίνει στο Μοναστήρι».

Η αδελφή του του έραψε τα πρώτα μοναχικά ενδύματα, και ένα πρωινό του Αυγούστου το 1941 ξεκίνησε για το Μοναστήρι. Δεν πήγε ούτε στο χωριό ν' αποχαιρετήσει τους γονείς του. Ως καλός γεωργός είχε ήδη βάλει το χέρι στο άροτρο και δεν κοίταζε πίσω.

[Συνεχίζεται]